

Oude, koude nachten

Patrick Conrad

Oude,
koude
nachten

*memoires in
100 gedichten*

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

*Créer n'est pas un jeu quelque peu frivole.
Le créateur s'est engagé dans une aventure effrayante
qui est d'assumer soi-même jusqu'au bout
les périls risqués par ses créatures.*

Jean Genet
(Journal du voleur)

I
EEN KIND

I/1

Droefheid heeft de kleur van de blik
die we werpen op een onderworpen wereld
waar opnieuw het wildemanskruid woekert
aan het einde van het zoute strand.

Kom in het water,
geniet van het geklater
en laat voor later
de dood en haar schrikwekkend geschater.

Sla mijn weg in,
kruip in mijn huid,
leg je neer in mijn tochtig theater
en slaap zacht in het haar van de nacht.

Kijk door mijn ogen,
dans door mijn dromen,
droom dat ik dans
en dans met me mee tot in zee.

Roep mijn naam,
raak me aan!

Neem me voor wat ik ben!
Neem me bij de hand
en schrijf nu ik mij nog herken
mijn naam naast de jouwe neer in het zand.

I/2

Omdat ik in de nabijheid van de nacht,
geboren ben in een kale kamer
aan de rand van een platgebrande stad,
ver van de zure draslanden
waar welig bergkervel en wolfsklauw bloeien.

Omdat door mijn aders vanaf het eerste uur
de weelde van monumentale moeders vloeide
als het goud van onvermijdelijke herfst
en in de verre verte de klank van een hobo weerklonk.

Omdat we nooit goden tekort kwamen:
ze bespiedden ons door het oog van de synagoge,
door de barsten in hun tempels
of door een stralende driehoek
om te zien wie vloekte en wie niet.

Omdat het thuis aan melancholie
noch aan chocolade ontbrak en toen
in de gelukkige straten van Hoboken de fanfare speelde.

I/3

Het was een tijd waarin de winters
gehoorzaamden aan de trage wetten
van vorst en hagel
en zich neerlegden bij het barre bewind
van noordelijke dreigementen en de wind.

Koude heerste over oude heesters
in het gure park dat stijf stond van de rijm.
Voor het donkerde keek ik verrukt als naar schoonschrift
naar de sierlijke krassen van mijn schaatsen in het ijs.

Onze woorden werden wolken
die vluchtig door de vrieslucht zweefden.
Wij ademden zwaar en zichtbaar
als vee in de vroege, verkleumde avond.